

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem v Praze, Sokolovská 49/5, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2007, sp. zn. 2006/627/had/FTV, č. j. had/7080/07, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2008, č. j. 8 Ca 297/2007 - 43,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti v částce 2856 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Ludmily Kutějové, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno jeho výše specifikované rozhodnutí, jímž byla žalobci podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZRTV“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) ZRTV, neboť žalobce dne 26. 5. 2006 od 19:15 hodin odvysílal na programu Prima televize pořad „Extra“, v jehož rámci byla uvedena reportáž o německé sekretářce provozující prostituci na Mallorce, přičemž uvedená reportáž svým nevhodným obsahem, dle závěru stěžovatele, ohrozila fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Zrušující rozsudek městského soudu vycházel z toho, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu. Dále městský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, k jakému ohrožení mělo odvysíláním příspěvku dojít (zákon rozlišuje mezi ohrožením fyzického, mravního a psychického

vývoje) a jakým způsobem měl vůbec být vývoj dětí a mladistvých ohrožen (v této souvislosti se žalovaný ve svém rozhodnutí např. vůbec nezabýval tím, že prostituce je v Německu, odkud sekretářka pochází, legální živností, což žalobce uvedl ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení). Podle městského soudu také žalovaný ve svém rozhodnutí bez odůvodnění uvedl, že další nebezpečí vyplývá z pořadem navozované představy, že činnost prostitutky lze kdykoliv ukončit a vrátit se k „normálnímu“ zaměstnání, což dle závěru žalovaného nekoresponduje se skutečností. Městský soud rovněž shledal rozpor v úvahách žalovaného, kdy na jedné straně pořadu vytýká, že prostituce ženu redukuje na objekt souložící za peníze, na straně druhé však v rozhodnutí uvádí, že žena je líčena jako osoba s určitým vzděláním svobodně volící prostituci jako svůj koníček a zdroj výdělků. Podobně nepřesvědčivým shledává městský soud celý základ argumentace žalovaného spočívající v tom, že obraz sekretářky poskytuje určitý následováníhodný návod, neboť žalovaný toto své tvrzení staví bez jakéhokoliv odůvodnění. Městský soud v napadeném rozhodnutí konstatoval, že i výše pokuty není přesvědčivě odůvodněna, neboť nebylo přihlédnuto ke všem kritériím stanoveným v § 61 odst. 2, 3 ZRTV.

Stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti námitkami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), brojí tedy proti nesprávnému posouzení právní otázky městským soudem.

Stěžovatel uvádí, že z textu zákonné normy jednoznačně nevyplývá, zda zákonodárce rozlišuje mezi pojmy „fyzický“, „psychický“ a „mravní“, anebo se uvedené pojmy vztahují k ochraně dětí a mladistvých en bloc. Stěžovatel má za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení (např. tak, že reportáž je návodná, morálně nevhodná apod.), pak plně vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě.

K závěru městského soudu ohledně toho, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje úvaha nad situací v Německu, kde je prostitutce živností, stěžovatel uvádí, že v Česku, kde byla reportáž o německé prostituující sekretářce odvysílána, tomu tak není. Prostituce není legálním ani normálním zaměstnáním. Její prezentace takovýmto způsobem ovšem v dětech a dospívajících může tento dojem vzbudit a zakořenit. A právě v tomto faktu, jak bylo popsáno v rozhodnutí správního orgánu, stěžovatel shledává značné riziko pro mravní vývoj dětských a dospívajících diváků.

Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že ve správním rozhodnutí nejsou uvedeny argumenty, kterými by bylo podepřeno tvrzení, že není snadné ukončit činnost prostitutky a vrátit se k normálnímu zaměstnání. Rozhodnutí stěžovatele sice skutečně neobsahuje konkrétní argumenty na podporu tohoto tvrzení, stěžovatel se ale domnívá, že tato skutečnost vyplývá z obecného povědomí o tom, že prostituující žena je v očích veřejnosti společensky degradována. Pravděpodobnost, že bude zaměstnána ve své původní profesi, která zpravidla předpokládá bezúhonnost, je nízká.

Stěžovatel namítá, že není v jeho rozhodnutí rozporu, pokud jde o to, že na jednom místě je prostitutka popsána jako žena v degradujícím postavení objektu obcovajícího za úplatu, zatímco na jiném místě se o ní hovoří jako o sekretářce s určitým vzděláním, která se svobodně rozhodla věnovat prostituci jako přivýdělku. V tomto směru podle stěžovatele nedochází v rozhodnutí k žádnému rozporu, naopak uvedené dvě situace se doplňují. V rozhodnutí je totiž uvedeno, že sekretářka je reportáží popisována jako vzdělaná žena, která se svobodně rozhodla k prostituci, a zároveň se v něm říká, že reportáž popírá skutečnost, že se jedná o společensky a morálně nevhodné zaměstnání degradující ženu.

Stěžovatel polemizuje i s tím, že městský soud považuje za nesprávný celý základ argumentace rozhodnutí o uložení pokuty, který vychází z předpokladu návodnosti předmětného příspěvku pro děti a mladistvé. Stěžovatel tvrdí, že nápodoba vzorů filmových, literárních či počítačových hrdinů dětmi je všeobecně známá. Tím spíš pak lze předpokládat snahu o nápodobu skutečného počínání reálného člověka, je-li vykreslen lákavým způsobem, tak jako se tomu stalo v reportáži o německé sekretářce. Konstatování, že reportáž mohla být pro děti návodná, pak pochopitelně musí být vždy založena na spekulaci, jelikož není v moci stěžovatele ani nikoho jiného doložit, kolik dětí bylo reportáží inspirováno k tomu, aby se jejich život ubíral směrem k prostituci.

Stěžovatel též brojí proti závěru městského soudu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není vyloženo, jakým způsobem (tedy jakým konkrétním mechanismem) měl příspěvek ohrozit vývoj dětí a mladistvých. V této souvislosti uvádí, že v jeho rozhodnutí výslovně stálo: *„Nebezpečnost takovéto interpretace je v návodnosti k podobnému jednání, zvýšené navíc tím, že reportáž je provázena obrazovým doprovodem vyrazujícím atraktivitu pobytu na mořské pláži. Zcela je popřena skutečnost, že se jedná o společensky a morálně nevhodné zaměstnání degradující postavení ženy na sexuální objekt souložící za peníze. Reportáž je vystavěna tak, že zmíněná sekretářka je pojímána jako žena, s určitým vzděláním, která se svobodně rozhodla věnovat prostituci, jako koníčku a příjímání. Je pak zcela nasnadě, že může dojít ke ztotožnění u dospívajících se zmíněnou sekretářkou, neboť z reportáže vyplývá, že na prostituci není nic amorálního, když ji může provozovat německá sekretářka, která má již tak bezpochyby vyšší výdělek než na brigádě pracující studentka či student.“*

Konečně stěžovatel brojí i proti tomu, že v jeho rozhodnutí není dle městského soudu dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty s ohledem na kritéria pro ukládání pokut, která stanoví zákon. Stěžovatel má za to, že výčet uvedený v ustanovení § 61 odst. 2, 3 ZRTV není taxativní. Z praxe stěžovatele vyplynulo již několik rozhodnutí, na které ani při největší vůli nelze aplikovat všechna kritéria. Jako příklad lze uvést kritérium postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy v případě neoprávněného zásahu fyzické osoby do vysílání dle § 60 odst. 4 ZRTV. Stěžovatel doplňuje, že význam nemá ani hledisko rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání při porušení § 47 odst. 1 ZRTV. Kritéria, která stěžovatel vyhodnotil při stanovení výše pokuty, rozhodnutí obsahuje.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že výroková část i odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádají jakýkoliv stručný, výstižný a nezaměnitelný popis skutku, kterým mělo dojít k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých, jelikož v celém napadeném rozhodnutí uvažuje stěžovatel pouze o nevhodnosti obsahu pořadu, přesněji o jakési opodstatněné domněnce, že takto pojatý příspěvek je nebezpečný svou schopností působit jako návod k podobnému jednání. Žalobce je přitom přesvědčen, že odvysílání pořadu neohrozil fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých a nebyl ani s to způsobit jakékoliv jen možné ohrožení.

Žalobce, stejně jako městský soud, považuje faktický a objektivní popis postavení osob provozujících prostituci nejen v Německu, ale i v tuzemsku za zcela zásadní předpoklad ve vztahu k hodnocení, zda předmětný příspěvek byl způsobit ohrozit fyzický, morální či psychický vývoj dětí a mladistvých. V tomto směru žalobce trvá na svém tvrzení, že reportáž k prostituci nikterak nenabádala, naopak z ní byl zřejmý odstup k prezentovanému způsobu získávání finančních prostředků. Nad rámec výše uvedeného se žalobce domnívá, že děti

a mladiství mají právo na přístup k informacím, a to i k těm týkajícím se společensky nežádoucích jevů.

Žalobce také souhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné argumenty, kterými by podepřel tvrzení, že není snadné ukončit činnost prostitutky a navrátit se k „standardnímu“ zaměstnání. Rozhodnutí o uložení pokuty neobsahuje žádné argumenty na podložení tohoto tvrzení, rovněž žádným způsobem nedefinuje ani použitý pojem „normální zaměstnání“. Žalobci není známo, z čeho stěžovatel dovozuje, že některá zaměstnání jsou normální, zatímco jiná nikoliv.

Žalobce také shodně s městským soudem shledává rozpor v hodnocení reportáže ze strany stěžovatele, který spočívá v tom, že prostitutka je hodnocena jen jako objekt sexuálního uspokojení na straně jedné, v další pasáži se však již hovoří o sekretářce s jistým vzděláním, která se rozhoduje o svém (pohlavním) životě svobodně. Podle žalobce z rozhodnutí o udělení pokuty zřetelně nevyplývá, jak vzdělaná žena, jež se z vlastního rozhodnutí bez jakéhokoliv nátlaku v dospělém věku začne živit prostitucí, tedy evidentně fyzická osoba způsobilá vlastními právními úkony nabývat práva a brát na sebe povinnosti, může být současně pouhý objekt souložící za úplatu.

Se stěžovatelem žalobce nesouhlasí ani v otázce, zda reportáž mohla být pro děti návodem. Stěžovatel totiž jako orgán státní správy musí vycházet z objektivního posouzení věci. Rozhodnutí o deliktu se nemůže opírat o subjektivní spekulace členů správního orgánu, neboť to by znamenalo nepřijatelnou libovůli vedoucí až k nepředvídatelnosti rozhodnutí.

Za správný považuje žalobce názor městského soudu ohledně kritérií pro uložení pokuty v daném případě. Ustanovení § 61 odst. 2, 3 ZRTV stanoví taxativní výčet kritérií, a pokud nelze v každém jednotlivém případě ukládání pokuty použít všechna kritéria, musí stěžovatel takové opomenutí řádně odůvodnit.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Úvodem je třeba upozornit na skutečnost, že stěžovatel nebrojí proti všem důvodům, pro něž městský soud jeho rozhodnutí zrušil. Z toho lze dovodit, že tento důvod a tedy samotné zrušení svého rozhodnutí stěžovatel uznává. Jako důvodnou totiž městský soud shledal žalobní námitku, že nebyl řádně proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu. Městský soud ve svých úvahách vyšel z toho, že je nezbytné, aby hodnocení každého pořadu bylo založeno na osobní znalosti těch, kdo rozhodují. Analýza, kterou provedl Úřad Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, nemůže být dostatečným podkladem pro rozhodnutí, neboť se jedná o rozhodnutí Rady, nikoliv Úřadu. Analýza tak vyjadřuje primárně názor členů Úřadu, nikoliv tedy těch, kteří rozhodují. Jistě se ti, kteří ve věci rozhodují, mohou se stanoviskem členů Úřadu ztotožnit, to ale vyžaduje, aby i oni sami inkriminovaný pořad zhlédli. Dokladem pro takový úkon musí být protokol podle § 18 správního řádu. Proti tomuto nyní shrnutému závěru městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nebrojí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publ. pod č. 781/2006 Sb.

NSS, uvedl, že skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti ob stojí jen jeden z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vždy vést ke zrušení rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Z rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 6 As 3/2007 - 72, viz www.nssoud.cz, plyne, že zruší-li soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalobou napadené rozhodnutí ze dvou důvodů, přičemž první z důvodů zrušení plně neobstojí, není tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku v řízení o kasační stížnosti, ob stojí-li druhý důvod zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud v takovém případě provede pouze dílčí korekci rozhodnutí soudu ve vztahu k prvnímu důvodu zrušení rozhodnutí správního orgánu. V posuzovaném případě tak přinejmenším jeden důvod pro zrušení rozhodnutí ob stojí – a to právě proto, že proti němu stěžovatel nebrojil a zdejší soud není oprávněn tento závěr o právní otázce, který městský soud učinil, přezkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na hospodárnost řízení se však Nejvyšší správní soud zabýval i ostatními kasačními námitkami, neboť mají vliv na závazný právní názor vyslovený městským soudem ve zrušujícím rozsudku. Přestože nelze totiž přímo hovořit o závaznosti právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku zamítajícím kasační stížnost, spočívá jeho váha v zákonné pozici vyplývající z ustanovení § 12 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem ve věcech správního soudnictví, zajišťujícím jednotu a zákonnost rozhodování. Z toho Nejvyšší správní soud dovozuje nezbytnost respektovat právní názor Nejvyššího správního soudu i tam, kde není zákonem přímo stanovená vázanost, pokud je daný právní názor v pokračujícím řízení rozhodný (blíže viz již uvedené rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 2 Afs 23/2005). Z tohoto důvodu se tedy Nejvyšší správní soud ostatními námitkami kasační stížnosti zabýval. Takový postup v sobě zahrnuje i případnou korekci závazného právního názoru pro další řízení před žalovaným.

Jako nedůvodnou přitom posoudil stěžovatelovu námitku, v níž polemizuje s názorem městského soudu, že ve stěžovatelově rozhodnutí absentuje – s ohledem na to, že sekretářka z Německa pocházela – úvaha nad situací v Německu, kde je prostituce živností. Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti uvádí, že v tuzemsku prostituce živností není. V tomto svém tvrzení má stěžovatel sice pravdu, nicméně ve svém rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu městským soudem, nic takového neuvedl. Žalobce ve svém vyjádření k zahájenému správnímu řízení přitom na skutečnost, že v Německu je prostituce živností a v tuzemsku je legální činností, poukázal. S tímto tvrzením žalobce se stěžovatel v rozhodnutí vůbec nevyrovnal, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze v žádném případě napravit tím, že se stěžovatel pokusí důvody svého rozhodnutí (a to ještě stále nikoliv v úplnosti) dodatečně vtělit do kasační stížnosti. Podle § 68 odst. 3 správního řádu (užitého na základě § 66 ZRTV) se totiž v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V daném případě žalobce podal k usnesení o zahájení řízení své vyjádření, avšak ve svém rozhodnutí se s ním stěžovatel nevyrovnal.

Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné také z toho důvodu, že při stanovování výše pokuty nezohlednil všechna zákonná kritéria. Stěžovatel se mýlí, pokud tvrdí, že výčet uvedený v § 61 odst. 2, 3 ZRTV není taxativní. Podle § 61 odst. 2 ZRTV při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Podle § 61 odst. 3 ZRTV Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že se jedná o výčet

uzavřený, neboť se v nich nevyskytuje žádná klauzule (chybí pro demonstrativní výčet typická slova jako „*například*“, „*zejména*“, „*především*“ apod.), z níž by bylo možno dovodit, že výčet je demonstrativní. Při absenci výše uvedených slov je třeba vycházet z toho, že se jedná o ustanovení, na jehož základě může správní orgán v rámci svého vrchnostenského postavení ukládat subjektům soukromého práva pokuty. V takové situaci je ovšem nutno vyjít z čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán je tedy přísně vázán zněním zákona a nemůže při ukládání pokut přihlížet v neprospěch subjektu soukromého práva ke kritériím, která zákon nepředpokládá. V daném případě však nešlo o situaci, kdy by takto stěžovatel postupoval, a tedy celá jeho polemika vystavěná na tom, že se v daném případě nejedná o taxativní výčet, je zbytečná. Stěžovatel tím zřejmě mínil, že nemusí při úvaze o výši pokuty přihlížet ke všem kritériím, která jsou (jak již řečeno výše taxativním způsobem) stanovena v § 61 odst. 2, 3 ZRTV. Ani v tom mu ovšem není možno přisvědčit. Stěžovatel na podporu svých tvrzení uvádí příklad porušení některých ustanovení ZRTV (§ 60 odst. 4, § 47 odst. 1), kdy není možné některá z kritérií uplatnit. Stěžovatel uvádí, že v souzeném případě kritéria, která zohlednil, rozhodnutí obsahuje. Takovéto konstatování však je zjevnou tautologií. Jinými slovy totiž říká, že „*kritéria, která v rozhodnutí jsou, v rozhodnutí jsou*“. Stěžovatel totiž nemůže nějaké měřítko zohlednit, aniž by se to nepromítlo právě do rozhodnutí. Zdejší soud připouští, že mohou existovat delikty, v jejichž případech nelze při rozhodování o výši pokuty za ně ukládané zohlednit všechna zákonná kritéria. Tam, kde je zohlednit lze, je však správní orgán zohlednit musí. Správní orgán si totiž v žádném případě nesmí kritéria vybírat dle své libovůle – to by totiž mohlo vést k tomu, že v jednom případě zohlední všechna ta měřítká, která svědčí ve prospěch porušitele ustanovení ZRTV, zatímco v jiném by postupoval právě naopak. Takový postup by pak byl v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud by si při stanovování výše pokuty správní orgán zákonná kritéria sám vybíral, pak by svou správní úvahu fakticky absolutizoval. To by ovšem vedlo k naprostému popření hledisek, která zákon stanovuje a která mají svůj smysl. Opětovně je tedy potřeba poukázat na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud také shodně s městským soudem dospívá k závěru, že rozhodnutí stěžovatele nerozlišuje mezi tím, zda byl ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení, pak plně vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě. V tom mu je možné dát za pravdu do té míry, že takovýto postup bude správný, pokud zároveň bude v rozhodnutí uvedeno, k jakému konkrétnímu ohrožení (ze tří zákonem předpokládaných) došlo nebo mohlo dojít. Mezi uvedenými třemi druhy ohrožení je totiž třeba rozlišovat – a to zcela prostě proto, že se nejedná o synonyma, ale o tři rozličné druhy ohrožení. Z napadeného rozhodnutí stěžovatele tak např. vůbec nevyplývá, jakým způsobem byl ohrožen fyzický vývoj dětí a mladistvých. Rozlišování mezi tím, jakých (a kolika) typů ohrožení se provozovatel vysílání dopustil, je rovněž důležité při ukládání pokut – uvedená skutečnost by měla být zohledněna při úvaze nad její výší (kritérium závažnosti podle § 61 odst. 3 ZRTV).

Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se údajného rozporu v tom, že na straně jedné je sekretářka líčena jako sebevědomá žena svobodně volící prostituci a na straně druhé jako objekt sexuálního chťice, je třeba uvést, že v rozhodnutí stěžovatele je skutečně uvedeno toliko to, že v reportáži je prostitutka líčena jako nezávislá žena s racionálním uvažováním, přičemž skutečnost, že je takto vykreslena, je považována za rozpornou s realitou, neboť ve skutečnosti je prostitutka pouze objektem souložícím za peníze. V tomto smyslu tedy rozhodnutí stěžovatele neobsahuje rozpor, neboť plně stojí na stanovisku, že prodejná sekretářka

je v penalizované reportáži vyličena zcela idealisticky a v rozporu se skutečností. Rozpor tak je třeba hledat nikoliv ve stěžovatelově hodnocení reportáže, ale mnohem spíše v samotné stěžovatelově premise, která považuje jakoukoliv ženu provozující prostituci za pouhý sexuální objekt a zcela opomíjí další stránky její osobnosti. Stěžovatel v tomto svém pojetí např. vůbec nezdůvodnil, proč se domnívá, že činnost prostitutky může být ukončena jen obtížnou shodou okolností či pouze navzdory ztíženým podmínkám. Rozhodně neobstojí tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že pravděpodobnost návratu k původnímu zaměstnání je nízká s ohledem na to, že pro výkon tohoto zaměstnání je předpokládána bezúhonnost. Provozování prostituce samo o sobě totiž není trestným činem. Ve výše naznačeném směru je tedy třeba předmětné závěry městského soudu částečně korigovat. S ohledem na shora zdůvodněnou vázanost správního orgánu právním názorem Nejvyššího správního soudu je však toto zpřesnění či poupravení závěru městského soudu plně postačující, a tedy nebylo rozhodně třeba přikročit k rušení napadeného rozsudku.

Tam, kde stěžovatel uvádí, že se ve svém rozhodnutí nutně musel uchýlit k určité spekulaci, neboť některé skutečnosti nelze doložit či dokázat (jako např. nápodobu filmových vzorů dětmi, popis konkrétního mechanismu, jímž mělo dojít k ohrožení vývoje dětí a mladistvých, obecné povědomí lidí ohledně toho, že prodejná žena je společensky degradována apod.), je nutné upozornit na to, že stěžovatel ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce odvysíláním reportáže fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých přímo ohrozil. Podle § 32 odst. 1 písm. g) ZRTV je porušením povinnosti provozovatele odvysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) ZRTV uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud tento provozovatel zařazuje do vysílání od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Nejvyšší správní soud již uvedl, že posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, dostupný z www.nssoud.cz, jakož i další judikaturu v tomto rozhodnutí citovanou). V popsaném případě se ovšem jedná o situaci jinou. Ač totiž pro naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) ZRTV postačí hypotetické ohrožení, stěžovatel shledal vyšší stupeň porušení povinnosti žalobce spočívající v reálně nastalém ohrožení. Pokud ovšem shledal skutečné ohrožení, musí jej doložit za pomoci důkazních prostředků, nikoliv toliko hypotéz a spekulací, z nichž stěžovatel – jak sám přiznává – vyšel v souzené věci.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, a proto mu soud podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil vůči žalovanému. Výše nákladů řízení je tvořena náhradou nákladů zastoupení žalobce za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 9. 2008 ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Protože žalobcova advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč,

odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvát podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2, § 120 s. ř. s.), na celkovou částku 2856 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu